

Administratīvā procesa likuma 1.panta trešā daļa

Administratīvā procesa likuma 89.pants

Valsts un pašvaldību mantas atsavināšanas likuma 5. pants

Virsraksts: Faktiskās rīcības pazīmes, iekšēja lēmuma nošķiršana no politiskā lēmuma un vienlīdzības principa piemērošana, kā arī Ministru kabineta rīkojuma nodot pārdošanai valstij piederošu zemes gabalu tiesiskā daba

Tēze: Iestādes faktiskajai rīcībai ir jāatbilst tām pašām pazīmēm, kurām atbilst administratīvais akts, tikai iestādes faktiskā rīcība ir vērsta uz faktisku, nevis tiesisku seku radīšanu privātpersonai.

Par faktisko rīcību nevar uzskatīt arī procesu līdz iestādes iekšēja lēmuma pieņemšanai, jo iekšējs lēmums un līdz ar to tā pieņemšanas procedūra attiecas (ir vērsta) uz tiesiskajām attiecībām valsts pārvaldes iekšienē, turklāt darbībām līdz lēmuma pieņemšanai nebūtu galīga noregulējuma raksturs.

Tēze: Ja konkrētu lēmumu atzīst par iekšējo lēmumu, tad nevar vienlaikus izdarīt secinājumu, ka lēmums ir atzīstams arī par politisko lēmumu. Iekšējs lēmums ir balstīts uz tiesību normām, bet neskar privātpersonas tiesības, savukārt politisks lēmums var skart arī privātpersonas tiesības, bet tas pamatā tiek formulēts (pieņemts) nevis tiesību, bet gan politiskās gribas, iekšējās pārlicības, uzticības un citu ar tiesību normām nereglamentētu kritēriju ietekmē.

Tēze: Vienlīdzības princips paredz, ka, pastāvot vienādiem faktiskajiem un tiesiskajiem lietas apstākļiem, iestāde un tiesa pieņem vienādus lēmumus. Tādējādi, lai varētu runāt par vienlīdzības principa pārkāpumu, vispirms jākonstatē, ka salīdzināmajās situācijās pastāv vienādi (analogi) tiesiskie un faktiskie apstākļi.

Tēze: Ministru kabineta rīkojums atļaut (uzdot) valsts akciju sabiedrībai „Valsts nekustami īpašumi” pārdot izolē konkrētus neapbūvētus valstij piederošus zemesgabalus ir iekšējs lēmums, jo nav vērsts uz āru, proti, nav adresēts privātpersonām. Ja kāda privātpersona uzskata, ka konkrētais zemesgabals būtu jāpievieno kādam citam šīs personas privatizētam

zemes gabalam, tai savas pretenzijas par privatizējamā zemesgabala apmēru bija jāizsaka tad, kad tā kārtoja sava īpašuma - strīdus zemes gabalam līdzās esošā nekustamā īpašuma – privatizāciju.

Tēze: Tiesību normas neparedz privātpersonai subjektīvās tiesības pieprasīt, lai Ministru kabinets lemj par zemesgabalu apvienošanu. Tādējādi privātpersonu prasījums uzlikt par pienākumu Ministru kabinetam apvienot zemesgabalus nav pieņemams izskatīšanai administratīvā procesa kārtībā.

**Latvijas Republikas Augstākās tiesas
Senāta Administratīvo lietu departamenta
2006.gada 15. jūnija
LĒMUMS
Lietā Nr. SKA – 353**

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs senators V. Jonikāns
senatore J. Briede
senators N. Salenieks

piedaloties blakus sūdzības iesniedzējam *P.R.* un viņa pārstāvim *A.L.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja *P.R.* blakus sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2006. gada 28. aprīļa lēmumu, ar kuru atstāts negrozīts Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2006. gada 18. janvāra lēmums par atteikšanos pieņemt pieteikumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2006. gada 13. janvārī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *P.R.* pieteikums par no ārējā normatīvā akta tieši izrietošu konkrētu publiski tiesisko attiecību pastāvēšanas ierobežošanu un par noteiktas faktiskās rīcības izdarīšanu. Pieteikumā tiek lūgts atzīt Ministru

kabineta 2005. gada 23. februāra rīkojuma Nr. 114 „Par neapbūvētu zemesgabalu pārdošanu Rīgā” 1.1. apakšpunktu par prettiesisku un atcelt to, kā arī uzlikt par pienākumu Ministru kabinetam nodrošināt sadalīto zemesgabalu apvienošanu. Minētā Ministru kabineta rīkojuma 1.1. apakšpunkts noteic, ka „saskaņā ar Valsts un pašvaldību mantas atsavināšanas likuma 5. pantu un likuma „Par zemes reformu Latvijas Republikas pilsētās” 28. panta sesto daļu atļaut valsts akciju sabiedrībai „Valsts nekustamie īpašumi” pārdot izolē šā rīkojuma 1. pielikumā minētos zemesgabalus, kas ierakstīti zemesgrāmatā uz valsts vārda Finanšu ministrijas personā”. Minētā rīkojuma 1. pielikumā, citastarp, pārdodamais zemesgabals norādīts zemesgabals [adrese] ar kadastra numuru [...] 1805 m² platībā.

[2] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2006. gada 18. janvāra lēmumu atteikts pieņemt *P.R.* pieteikumu, secinot, ka daļā par Ministru kabineta 2005. gada 23. februāra rīkojuma Nr. 114 „Par neapbūvētu zemesgabalu pārdošanu Rīgā” 1.1. apakšpunkta atzīšanu par prettiesisku un tā atcelšanu lieta nav izskatāma administratīvā procesa kārtībā, bet daļā par pienākuma uzlikšanu Ministru kabinetam nodrošināt sadalīto zemesgabalu apvienošanu pieteicējs nav ievērojis likumā noteikto lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtību.

[3] Izskatījusi *P.R.* blakus sūdzību ar Administratīvās apgabaltiesas 2006. gada 28. aprīļa lēmumu Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2006. gada 18. janvāra lēmums atstāts negrozīts, bet *P.R.* blakus sūdzība noraidīta. Lēmums pamatots ar šādiem argumentiem.

[3.1] Tā kā pieteikumā viens no prasījumiem tiesai ir atzīt Ministru kabineta 2005. gada 23. februāra rīkojuma Nr. 114 „Par neapbūvētu zemesgabalu pārdošanu Rīgā” 1.1. apakšpunktu par prettiesisku un to atcelt, Administratīvās rajona tiesas tiesnese pamatoti vērtējusi, vai šāda Ministru kabineta lēmuma tiesiskuma pārbaude būtu administratīvās tiesas kompetencē.

Ministru kabineta rīkojums ir uzskatāms par valsts pārvaldes lēmumu, kas ir izdots vienas publiskas personas ietvaros, jo ir vērsts uz to, lai ietekmētu tiesiskās attiecības vienas publiskas personas, proti, Latvijas Republikas, ietvaros, Ministru kabinetam atļaujot (uzdodot) valsts akciju sabiedrībai „Valsts nekustamie īpašumi” pārdot izolē konkrētus neapbūvētus valstij piederošus zemesgabalus. Tiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā nav

saskatāms administratīvajam procesam nepieciešamais elements – konkrētas tiesiskās attiecības starp personu un valsti. Ministru kabineta rīkojums nav administratīvais akts.

Tāpat šim Ministru kabineta rīkojumam piemīt arī politisks raksturs, ņemot vērā tā pieņemšanas procedūru. No lietas materiāliem konstatējams, ka Ministru kabineta pārsūdzētais lēmums pieņemts, balstoties uz tiesību normās nedefinētiem kritērijiem, bet ne uz tiesību normām, kas ir viens no priekšnoteikumiem, lai kādu lēmumu publisko tiesību jomā uzskatītu par administratīvo aktu.

[3.2] No Administratīvā procesa likuma 89. panta izriet šādas faktiskās rīcības pazīmes: 1) tā ir rīcība (darbība vai bezdarbība), 2) kuru veic iestāde, 3) publisko tiesību jomā, 4) tai ir faktiskas sekas (tā rada vai var radīt tiesību aizskārumu), 5) tā adresēta individuālai personai, taču 6) tā nav administratīvs akts. Lai konkrētu iestādes rīcību varētu uzskatīt par tās faktisku rīcību ar no tās izrietošajām Administratīvā procesa likumā paredzētajām tiesiskajām sekām, jākonstatē visas iepriekšminētās pazīmes.

Ministru kabineta rīkojums nav kvalificējams kā faktiskā rīcība, jo nav vienas no minētajām faktiskās rīcības pazīmēm – tas nav adresēts individuālai personai.

Līdz ar to prasījums atzīt Ministru kabineta 2005. gada 23. februāra rīkojuma Nr. 114 „Par neapbūvētu zemesgabalu pārdošanu Rīgā” 1.1. apakšpunktu par prettiesisku un to atcelt nav izskatāms administratīvā procesa kārtībā.

[3.3] Likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” XV nodaļā ir noteikta kārtība, kādā persona var aizsargāt savas tiesības privatizācijas procesā. Ņemot vērā, ka šajā gadījumā Centrālā dzīvojamo māju privatizācijas komisija 1998. un 1999. gadā veica minētā privatizācijas objekta privatizāciju, tad saskaņā ar minētā likuma 72. panta pirmās daļas 6. punktu, *P.R.* bija tiesības iesniegt sūdzību tiesā par privatizējamā zemesgabala platību. Tomēr neviens no Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 1999. gada 6. maija privatizācijas paziņojuma Nr. 71-05 adresātiem minētajā paziņojumā norādītās dzīvojamās mājas kopīpašuma domājamās daļas nav pārsūdzējis tajā laikā spēkā esošā Civilprocesa kodeksa 24.A. nodaļas 239³. panta noteiktajā termiņā.

Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 1999. gada 6. maija privatizācijas paziņojums Nr. 71-05 ir uzskatāms par administratīvo aktu, ko iestāde (Centrālā dzīvojamo māju privatizācijas komisija) ir izdevusi publisko tiesību jomā (valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizācija) un kas attiecas uz konkrētām fiziskām personām (E.R., A.R.,

P.R.), nodibinot konkrētas tiesiskās attiecības – tiesības privatizēt konkrētu dzīvokli un dzīvojamās mājas kopīpašuma konkrētu domājamo daļu.

Pie šādiem apstākļiem ar pieteikumā otru norādīto prasījumu – uzlikt par pienākumu Ministru kabinetam nodrošināt sadalīto zemesgabalu [*adrese1*] un [*adrese*] apvienošanu pieteicējs pēc būtības vēlas uzsākt administratīvo procesu no jauna, kas attiecās uz dzīvojamās mājas [*adrese1*] privatizāciju 1998., 1999. gadā, lai rezultātā tiktu izdots vēl labvēlīgāks administratīvais akts (piešķirtas tiesības privatizēt domājamo daļu no mājai pieguļošā lielāka zemesgabala).

Šādā gadījumā saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 87. pantu vispirms jāiesniedz attiecīgs iesniegums iestādei, kurai lieta ir piekritīga. Savukārt iestādes faktisko rīcību vai lēmumu (administratīvo aktu) attiecībā uz šo iesniegumu pieteicējs var pārsūdzēt administratīvajā tiesā.

Līdz ar to Administratīvās rajona tiesas tiesnese lēmumā pamatoti secinājusi, ka pieteicējs, pieteikumā prasot uzlikt par pienākumu Ministru kabinetam nodrošināt sadalīto zemesgabalu [*adrese1*] un [*adrese*] apvienošanu, nav ievērojis šai lietu kategorijai likumā noteikto lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtību.

[3.4] Tā kā pieteikums ir iesniegts par tādu Ministru kabineta lēmumu, kas nav administratīvais akts, kā arī, pieteicējs nav ievērojis likumā noteikto lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtību, uzsākot administratīvo procesu no jauna, tad atzīstams, ka pirmās instances tiesas tiesneses lēmums par atteikšanos pieņemt pieteikumu, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191. panta pirmās daļas 1. punktu, ir tiesisks un pamatots.

[4] Par Administratīvās apgabaltiesas 2006. gada 28. aprīļa lēmumu *P.R.* iesniedzis blakus sūdzību, lūdzot lēmumu atcelt un nodot lietu Administratīvajai apgabaltiesai atkārtotai izskatīšanai. Blakus sūdzībā norādīti šādi argumenti.

[4.1] Pieteikums ir iesniegts par no ārējā normatīvā akta izrietošu konkrētu publiski tiesisko attiecību pastāvēšanas ierobežošanu un par noteiktas faktiskās rīcības izdarīšanu, nevis par prettiesisku administratīvo aktu. Tiesa pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 107. pantā noteikto objektīvās izmeklēšanas principu un izgājusi ārpus prasījuma robežām.

Tiesas veiktā Ministru kabineta rīkojuma juridiskās dabas analīze ir kļūdaina, jo tiesa ir vērtējusi nelikumīgas valsts pārvaldes iestādes rīcības rezultātu – lēmumu, nevis lēmumu kopsakarā ar procedūru pirms lēmuma pieņemšanas, kuru īstenojot tika pieļautas atkāpes no

normatīvo aktu prasībām, tādējādi izraisot Ministru kabineta rīkojuma prettiesiskumu. Pieteicējs par prettiesisku atzīst procedūras pārkāpumu un pašu rīkojumu.

Turklāt šāda rīcība atbilst visām faktiskās rīcības pazīmēm, tostarp tā ir adresēta konkrētai personai, proti, rīcība, kas pieteicēju kā trešo personu prettiesiski ierobežo, liedzot tiesības privatizēt attiecīgo valsts īpašuma daļu, ko var kvalificēt kā no privatizācijas reglamentējošajiem normatīvajiem aktiem izrietošu publisku subjektīvu tiesību.

[4.2] Ministru kabineta rīkojums arī nav politiskais lēmums, jo Ministru kabineta darbības pamatā ir likumības princips, tam jāievēro Valsts pārvaldes iekārtas likums un arī likums „Par valsts un pašvaldības finanšu līdzekļu un mantas izšķērdēšanas novēršanu”. Nav pieļaujama Ministru kabineta rīkojuma izdošanu sasaistīt ar atteikšanos no citām likumīgām darbībām, ko savā pieteikumā norādījis pieteicējs.

[4.3] Nepareizs ir tiesas apgalvojums, ka ir apšaubāmas pieteicēja tiesības pēc nekustamā īpašuma iegādes pretendēt uz noteiktu kopīpašumā mājai pieguļošās zemes apjomu privatizācijas kārtībā. Īpašuma iegāde un tai sekojoša tiesību iegūšana privatizēt nekustamā īpašuma daļu ir viens otram sekojoši saistīti juridiski fakti, proti, nekustamā īpašuma statuss, kas rada tiesības privatizācijas ceļā pretendēt uz tiesību iegūšanu saistībā ar īpašuma izmantošanu. Turklāt pieteicējs pieteikumā nav apšaubījis nekustamā īpašuma piederību valstij, bet apšaubījis kārtību, kādā valsts rīkojas ar savu īpašumu, neievērojot normatīvo aktu prasības.

[4.4] Pieteicēja prasījums par pienākuma uzlikšanu Ministru kabinetam nodrošināt sadalīto zemesgabalu apvienošanu ir pašsaprotams, jo paredz *status quo* atjaunošanu, kāds pastāvēja pirms zemesgabala sadalīšanas, ja tiesa konstatēs, ka Ministru kabineta rīkojums ir prettiesisks.

Tiesas secinājums, ka pieteicējam jāvēršas Ministru kabinetā, lūdzot izdot labvēlīgu administratīvo aktu, ir pretrunā Administratīvā procesa likuma 76. panta otrajai daļai, kas paredz vispārēju principu gadījumā, ja augstākā iestāde ir Ministru kabinets, tad prettiesisko rīcību var pārsūdzēt tiesā.

[4.5] Apšaubot pieteicēja tiesības iesniegt pieteikumu tiesā termiņa nokavējuma dēļ, tiesa kļūdaini termiņa skaitījumu ir saistījusi ar veikto zemes sadalīšanas termiņu. Termiņš ir jāsaista ar zemes atsavināšanas faktu, kad reāli tika ierobežotas pieteicēja tiesības uz nekustamā īpašuma privatizāciju, nevis ar īpašuma privatizācijas termiņu, kas norādīts tiesas lēmumā. Turklāt tiesa nav vērtējusi faktu, kas tika norādīts Administratīvās apgabaltiesas

tiesas sēdē, ka līdzīga situācija tika pieļauta strīdus zemesgabalam blakus esošajā īpašumā [adrese2], kur tie tika novērsti tieši pēc tāda mehānisma, kā to vairākkārt pieteicējs ir lūdzis Finanšu ministrijai, Tieslietu ministrijai un administratīvajai tiesai.

[5] Tiesas sēdē blakus sūdzības iesniedzēja pārstāvis blakus sūdzību uzturēja uz tajā minētajiem motīviem un norādīja, ka ir noticis vienlīdzības principa pārkāpums, jo blakus esošais zemesgabals [adrese2] ir ticis pievienots atpakaļ un šā zemesgabala mājas iedzīvotājiem ir nodrošinātas tiesības saņemt noteiktu daļu domājamās daļas no konkrētā zemesgabala, kas savukārt [adrese1] daudzdzīvokļu mājas iedzīvotājiem netiek nodrošināts. Ja personas vēlēšies piedalīties izsolē, tām būs jāmaksā daudz lielāka naudas summa, nekā privatizējot zemi vispārējā kārtībā. Subjektīvās tiesības blakus sūdzības iesniedzējam izriet no vienlīdzības principa.

Motīvu daļa

[6] Administratīvo lietu departamenta ieskatā Administratīvā apgabaltiesa pamatoti secinājusi, ka Ministru kabineta rīkojums Nr. 114 uzskatāms par valsts pārvaldes iekšējo lēmumu, jo attiecas uz vienas publisko tiesību juridiskās personas iestāžu savstarpējām attiecībām, proti, Ministru kabinets izdevis rīkojumu valsts akciju sabiedrībai „Valsts nekustamie īpašumi”, kurā uzdod tai pārdot izsolē neapbūvētus zemesgabalus, kas ierakstīti zemesgrāmatā uz valsts vārda. Minētais rīkojums pamatots ar Valsts un pašvaldību mantas atsavināšanas likuma 5. pantu, kas, citastarp, noteic, ka atļauju atsavināt valsts nekustamo īpašumu dod Ministru kabinets. Lēmumā par nekustamā īpašuma atsavināšanu tiek noteikts arī atsavināšanas veids un, ja nepieciešams, nekustamā īpašuma turpmākās izmantošanas nosacījumi un samaksas kārtība. Rīkojums pamatots arī ar likuma „Par zemes reformas pabeigšanu Latvijas Republikas pilsētās” 28. panta sesto daļu, kas noteic, ka, lai varētu privatizēt vai atsavināt zemi šā panta trešajā, ceturtajā un piektajā daļā paredzētajos gadījumos, Ministru kabinets izdod rīkojumu vai attiecīgā pašvaldība pieņem lēmumu par zemes nodošanu privatizācijai vai par tās atsavināšanu. Savukārt likuma „Par zemes reformas pabeigšanu Latvijas Republikas pilsētās” 28. panta trešā, ceturtā un piektā daļa noteic tiesību subjektus, kas ir tiesīgi veikt nekustamā īpašuma privatizāciju vai atsavināšanu.

[6.1] Kā konstatējusi pirmās instances tiesas tiesnese un Administratīvā apgabaltiesa, kopš 1996. gada uz valsts vārda zemesgrāmatā reģistrēts nekustamais īpašums [adrese]. 1998. gadā valsts akciju sabiedrība „Valsts nekustamā īpašuma aģentūra” lūgusi Valsts zemes dienestam atdalīt no reģistrētajiem zemesgabaliem daļas, uz kurām atrodas Centrālajai dzīvojamo ēku privatizācijas komisijai nododamās dzīvojamās ēkas, un piešķirt jaunus kadastra numurus brīvajiem (atdalītajiem) zemesgabaliem. 1998. gadā Valsts zemes dienests uz minētā valsts akciju sabiedrības „Valsts nekustamā īpašuma aģentūra” iesnieguma pamata veicis minēto zemesgabalu sadalīšanu (zemes kopplatība – 1805 m², kadastra numurs – [..]). 1999. gada 4. jūnijā P.R. un Centrālā dzīvojamo māju privatizācijas komisija noslēguši pirkuma līgumu par dzīvokļa Nr. 5 [adrese1], Rīgā ar kopējo platību 109,3 m² un noteiktu kopīpašuma domājamo daļu, proti, 10930/227444 domājās daļas pirkumu. Līguma 11. punktā norādīts, ka dzīvojamai mājai funkcionāli nepieciešamais zemesgabals 1318,00 m² platībā atbilstoši pircēja īpašumā esošajai kopīpašuma domājamai daļai tiek nodots pircējam īpašumā. Turklāt, kā izriet no 1999. gada 6. maija privatizācijas paziņojuma, kas ticis izsniegts E.R., A.R. un P.R., minētās personas tiek informētas, ka dzīvojamā māja, kurā atrodas privatizācijas objekts (dzīvoklis), ir uzcelta uz zemesgabala (platība 1318 m²), kura īpašnieks ir pilnībā valsts un pašvaldība. No Administratīvās apgabaltiesas tiesas sēdes protokola redzams, ka blakus sūdzības iesniedzējs atzīst, ka privatizējis to, ko viņam piedāvāja privatizēt, tas ir, dzīvokli un noteiktas domājamās daļas uz noteikta lieluma zemesgabala.

Tiesības uz minēto dzīvokļa īpašumu P.R. 1999. gada 29. jūnijā nostiprinājis zemesgrāmatā.

No minētajiem apstākļiem izriet, ka P.R. privatizācijas procesā ieguvis īpašumā dzīvokli un noteiktu kopīpašuma domājamo daļu, turklāt pieteicējs piekritis, ka dzīvojamai mājai funkcionāli nepieciešamais zemesgabals ir 1318,00 m² platībā, tas ir, tādā platībā, kāda palikusi pēc zemesgabala atdalīšanas 1998. gadā, proti, no zemesgabala ar platību 3123 m², atdalot zemesgabalu 1805 m². Turklāt, kā izriet no lietas materiāliem blakus sūdzības iesniedzējs šajā procesā nav izteicis nekādas pretenzijas pret zemesgabala lielumu un tā sadalīšanas procesu. Pretenzijas blakus sūdzības iesniedzējs sācis celt brīdī, kad Ministru kabinets pieņēmis lēmumu par savā īpašumā esošo zemesgabalu nodošanu izolē.

[6.2] Atbilstoši likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” normām P.R. privatizācijas procesā vēl pirms īpašuma tiesību nostiprināšanas zemesgrāmatā varēja tiesā risināt strīdu saistībā ar dzīvojamās mājas, kā arī valsts dzīvojamajā mājā esoša dzīvokļa

privatizāciju vai privatizējamā zemesgabala platības noteikšanu, tostarp izvirzīt prasību, ka pirms zemesgabala sadalīšanas nepieciešams izstrādāt detālplānojumu vai zemesgabala parcelācijas projektu. Blakus sūdzības iesniedzējs šādas tiesības nav izmantojis.

Līdz ar to Ministru kabinets, 2005. gadā pieņemot pārsūdzēto rīkojumu, pēc būtības veicis darbības, kas izriet no privatizācijas laikā veiktās īpašuma reformas, proti, viens no nekustamā īpašuma īpašniekiem – valsts – uzsākusi rīkošanos ar savu īpašumu, nododot to izsolē, ko uzlikusi veikt valsts akciju sabiedrībai „Valsts nekustamie īpašumi”. Šādos apstākļos Administratīvo lietu departaments pievienojas Administratīvās apgabaltiesas secinājumam, ka Ministru kabineta rīkojums ir iekšējs lēmums, kas izdots vienas publisko tiesību juridiskās personas ietvaros un arī neskar, kā tika konstatēts iepriekš, konkrētas privātpersonas publiskās subjektīvās tiesības.

Ņemot vērā minēto, prasījums par pārsūdzētā Ministru kabineta rīkojuma 1.1. apakšpunkta atzīšanu par prettiesisku un atcelšanu nav izskatāms administratīvā procesa kārtībā un Administratīvā apgabaltiesa pamatoti atstājusi negrozītu pirmās instances tiesas tiesneses lēmumu par atteikšanos pieņemt pieteikumu uz šā pamata.

[6.3] Blakus sūdzības iesniedzējs uzskata, ka pārsūdzētā Ministru kabineta rīkojuma 1.1. apakšpunkts ir uzskatāms par faktisko rīcību. Administratīvo lietu departaments nepiekrīt minētajam argumentam.

Kā Administratīvo lietu departaments atzinis jau iepriekš, iestādes faktiskajai rīcībai ir jāatbilst tām pašām pazīmēm, kurām atbilst administratīvais akts, tikai iestādes faktiskā rīcība ir vērsta uz faktisku nevis tiesisku seku radīšanu privātpersonai (*Administratīvo lietu departamenta 2006. gada 24. janvāra lēmumu lietā Nr. SKA-110, [8] un 2006. gada 23. maija lēmumu lietā Nr. SKA-300, [8]*). Ņemot vērā, ka Ministru kabineta rīkojums ir iekšējs pārvaldes lēmums, nav pamata to atzīt un tas nevar būt iestādes faktiskā rīcība.

Turklāt par faktisko rīcību, pretēji blakus sūdzības iesniedzēja viedoklim, nevar uzskatīt arī procesu līdz Ministru kabineta rīkojuma pieņemšanai, tā kā Ministru kabineta rīkojums un līdz ar to tā pieņemšanas procedūra attiecas (ir vērsta) uz tiesiskajām attiecībām valsts pārvaldes iekšienē.

[7] Administratīvo lietu departaments nepiekrīt Administratīvās apgabaltiesas secinājumam, ka Ministru kabineta rīkojums ir arī politiskais lēmums, tomēr ne uz tādiem argumentiem, kā to norādījis blakus sūdzības iesniedzējs.

Ņemot vērā, ka Ministru kabineta lēmums pamatots ar konkrētām tiesību normām, nevar uzskatīt, kā to secinājusi Administratīvā apgabaltiesa, ka rīkojums pieņemts uz tiesību normās nedefinētiem kritērijiem. Šāds tiesas secinājums ir acīmredzamā pretrunā ar pārsūdzētā rīkojuma saturu, kas *ietver* konkrētas tiesību normas, kuras ir rīkojuma juridiskais pamatojums, uz kura pamata Ministru kabinets ir uzdevis akciju sabiedrībai „Valsts nekustamie īpašumi” veikt konkrētas darbības ar valsts nekustamo īpašumu.

Turklāt Administratīvo lietu departaments uzskata, ka konkrētā lēmumā ietvertam regulējumam ir jābūt tiesiski noteiktam, proti, ja konkrēto lēmumu atzīst par iekšējo lēmumu, tad nevar vienlaikus izdarīt secinājumu, ka lēmums ir atzīstams arī par politisko lēmumu. Iekšējs lēmums ir balstīts uz tiesību normām, bet neskar privātpersonas tiesības, savukārt politisks lēmums var skart arī privātpersonas tiesības, bet tas pamatā tiek formulēts (pieņemts) nevis tiesību, bet gan politiskās gribas, iekšējās pārliecības, uzticības un citu ar tiesību normām nereglamentētu kritēriju ietekmē (*sk. arī Administratīvo lietu departamenta 2005. gada 17. maija spriedumu lietā Nr. SKA-237, [7,8], 2006. gada 21. marta spriedumu lietā Nr. SKA-80, [10] un 2006. gada 6. jūnija lēmumu lietā Nr. SKA-316, [11]*).

[8] Blakus sūdzības iesniedzējs lūdz arī uzlikt pienākumu Ministru kabinetam veikt zemesgabalu apvienošanu. Ne pieteikumā tiesai, ne savos paskaidrojumos tiesas sēdē blakus sūdzības iesniedzējs nevarēja norādīt nevienu tiesību normu, kas viņam piešķirtu tiesības lūgt apvienot zemesgabalus. Arī Administratīvo lietu departaments nekonstatē nevienu tiesību normu, kas uzliktu Ministru kabinetam pienākumu veikt zemesgabalu apvienošanu un tādējādi radītu blakus sūdzības iesniedzējam subjektīvās publiskās tiesības vērsties tiesā ar prasījumu par zemesgabalu apvienošanu. Administratīvo lietu departaments norāda, ka blakus sūdzības iesniedzējs var vērsties Ministru kabinetā ar lūgumu par zemesgabalu apvienošanu, bet tiesības ar šādu prasījumu vērsties tiesā blakus sūdzības iesniedzējam nav, jo nav materiālās tiesību normas, kas viņam šādas tiesības piešķirtu.

Blakus sūdzības iesniedzējs kā savu tiesību pamatojumu vērsties tiesā norāda vienlīdzības principa pārkāpumu, jo blakus esošajam zemesgabalam [adrese2] atdalītais zemesgabals ir pievienots atpakaļ. Administratīvo lietu departaments norāda, ka, lai varētu runāt par vienlīdzības principa pārkāpumu, ir jāpastāv vienādiem tiesiskajiem un faktiskajiem apstākļiem. Konkrētajā gadījumā vienādi faktiskie apstākļi nav konstatējami, proti, nav vienāds atdalīto zemesgabalu lielums (adresē [adrese2] atpakaļpievienotais zemesgabals ir

368 m² liels) un turklāt nav zināms, kas bijis par pamatu blakus esošā zemesgabala apvienošanai, proti, uz kāda pamata (personu iesniegums, Ministru kabineta iniciatīva) zemesgabals ticis pievienots atpakaļ. Līdz ar to konkrētajā situācijā nav konstatējami vienādi faktiskie apstākļi, tādēļ arī nevar būt runa par vienlīdzības principa pārkāpumu kā pamatu pieteikuma iesniegšanai tiesā.

Ņemot vērā iepriekšminētos argumentus, Administratīvo lietu departaments uzskata, ka par prasījumu uzlikt pienākumu Ministru kabinetam veikt zemesgabala apvienošanu *P.R.* nav subjektīvās publiskās tiesības pieteikuma iesniegšanai tiesā. Līdz ar to Administratīvo lietu departaments vienlaikus nepiekrīt Administratīvās apgabaltiesas secinājumam, ka attiecībā uz šo prasījumu nav ievērota ārpustiesas izskatīšanas kārtība, tā kā tika secināts, ka *P.R.* vispār par minēto prasījumu nav subjektīvo publisko tiesību iesniegt pieteikumu tiesā.

[9] Kaut arī Administratīvo lietu departaments uzskata par nepareiziem Administratīvās apgabaltiesas atsevišķus secinājumus (sk. šā lēmuma 7. un 8. punktu), tie nav ietekmējuši lēmuma tiesiskumu pēc būtības, tā kā Ministru kabineta rīkojuma tiesiskums nav pārbaudāms administratīvā procesa kārtībā un par prasījumu uzlikt pienākumu Ministru kabinetam veikt zemesgabalu apvienošanu blakus sūdzības iesniedzējam nav subjektīvo tiesību vērsties tiesā.

[10] Ņemot vērā iepriekšminētos argumentus, Administratīvo lietu departaments atzīst, ka Administratīvās apgabaltiesas lēmums atstājams negrozīts, bet *P.R.* blakus sūdzība noraidāma.

Nolēmuma daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 323. panta 1. punktu un 324. pantu,
Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o l ē m a

Administratīvās apgabaltiesas 2006. gada 28. aprīļa lēmumu atstāt negrozītu, bet *P.R.*
blakus sūdzību noraidīt.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs senators	<i>(paraksts)</i>	V. Jonikāns
senatore	<i>(paraksts)</i>	J. Briede
senators	<i>(paraksts)</i>	N. Salenieks